

LONE DIANA JØRGENSEN

Er det så yndigt?

LæseLyst 9

Copyright © Lone Diana Jørgensen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Comstock Images
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2005
1. oplag 2005
ISBN: 87-89793-32-3

Personerne:

Lise, fortælleren

Hendes far

Hendes mor

Anders, hendes kæreste

Anne, kollega i olie-firmaet

Hr. Simonsen, Anders' far

Fru Simonsen, Anders' mor

Karen, Lises søster

Tove, Lises søster

Jens, Toves mand

Historien foregår i København i 1964-1967

“Det var dog fandens til vejr,” sagde min far. Han så mod vinduet, hvor is-blomster dækkede det nederste af ruden. “Jeg venter lidt med at tage af sted. Er der mere kaffe?” spurgte han og tændte en cigaret. Min mor skænkede op med en mumlen. Hun ville gerne have ham ud ad døren. Hun havde noget at vise mig. Blandt andet en ny frakke.

Min far kunne ikke tåle at se nyt tøj. Så begyndte han at råbe. Højt. Et eller andet med, om hun troede, pengene voksede på træerne? Den slags. Så når hun havde købt noget, gemte hun det i klæde-skabet. En skønne dag tog hun det bare på. Hvis min far spurgte, om det var nyt, benægtede hun det hårdnakket.

“Nyt! Den kjole har jeg haft i hundrede år. Om jeg så gik i gamle laser, ville du ikke lægge mærke til det.”

“Nå, nå, gamle laser,” sagde min far tamt. “Du er da altid pæn i tøjet, synes jeg.”

“Ha!” Hun slog med nakken. “Som om du ikke er ligeglad.”

Det nægtede han, at han var. Så talte de ikke mere om det. Men kom hun hjem med pakker og sager, tog fanden ved ham. Jeg kom tit til at tænke H.C. Andersens “Lille Claus og store Claus”. I den historie er der en mand, der ikke kan døje degne. Min far kunne ikke døje indkøbs-poser.

“Jeg vil også gerne have mere kaffe,” sagde jeg. Min mor fyldte min kop.

Jeg nød duften af frisk-lavet kaffe og sukkede tilfreds. Det var skønt, at det var weekend. Godt, jeg har lørdags-fri, tænkte jeg og så på uret. Klokkeren var elleve. Der var en time til at Anders, min kæreste, skulle hente mig. Vi skulle på jule-udstilling og se jule-show i Metropol Bio. Det var nemlig december. Anders var soldat for tiden. I Slagelse. Det var hårdt at undvære ham til daglig. Men han så godt ud i uniform. Han havde givet mig en kalender til at hænge på væggen. Med glimmer. Han havde sat kryds ved de datoer, hvor han havde orlov.

“Er der nogen, der vil have mere franskbrød?” spurgte min mor nu. Det ville jeg gerne.

Min far rejste sig.

“Jeg har lovet kunden at komme inden tolv, så-eh ...”

Han skuttede sig, selv om der var varmt i stuen.

I stuen, ja, hvor kakkell-ovnen stod. Men i de andre rum var der noget nær polar-kulde. Både i mit værelse til gården, i køkkenet og på wc. Det var stormens skyld. Når det blæste, susede vinden lige gennem vinduerne. Også selv om min far kittede ruderne hvert efterår.

Mine forældre klagede ikke. De var begge vokset op under værre forhold. Med fælles lokummer i gården og i den dur. Vi havde dog eget wc. Men badeværelse havde vi ikke. Den stod på etage-vask i køkkenet. Heldigvis var flere af mine syv ældre søskende efterhånden flyttet i nye lejligheder. Socialt boligbyggeri i omegnen af København. De havde både central-varme og bruse-bad. Når vi besøgte dem, havde vi hånd-klæder med. Så fik vi et bad. Det var vidunderligt. Intet mindre. Jeg elskede at stå under en varm bruser og blive ren. Helt ren.

“Nå, men så kører jeg.” Min far samlede sit grej.

Han reparerede kakkell-ovne og havde en del trofaste kunder. Han var også sne-rydder og gade-fejer. Han lå ikke på den lade side. Heller ikke når det gjaldt